

Сабина Штединг

Петронела Јабучица
Зачарана вођеница



Илустрације: Сабина Бихнер

Превод с немачког: Даринка Ковачевић



Наслов оригинала
Sabine Städing
Petronella Apfelmus

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Germany
Copyright © 2021 за српско издање Propolis Books

Сва права задржана.
Прештампавање и умножавање забрањено у деловима и у целини.



**Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union**

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Подршка Европске комисије за објављивање ове публикације не представља препоруку садржаја који одражава искључиво погледе аутора и Комисија не може сносити одговорност за било које коришћење информација садржаних у публикацији.

Јабука-кућица и Корнишонко

Петронела Јабучица није веровала својим очима. Одлучно је склонила златни гусарски дурбин са левог ока и исполирала сочиво ивицом свог рукава.

„Немогуће”, промрмљала је. А онда је погледала још једном.

„Уистину!”

Кроз њен врт и око старе воденице провлачило се пет особа. Зар нису имали ништа паметније да раде по оваквом времену?

Прва јесења олуја помела је земљу, лупала прозорима и вратима, разнела лишће и побрала прве зреле јабуке са дрвећа.

Петронела је свим силама покушавала да непомично држи дурбин, што при оваквој олуји уопште није било једноставно. Нарочито не ако седиш у јабуци која се љуља. Нестрпљиво је запуцкетала прстима и љуљање се истог трена зауставило. Ништа чудно

јер Петронела Јабучица је, наиме, била чаробница.

Али она није била нека обична чаробница какве налазимо у свакој бајци или у возовима страве на вашарима. Не, Петронела Јабучица била је чаробница са дрвета. Тачније, чаробница са јабуковог дрвета. А као што и приличи једној чаробници са јабуковог дрвета, она није живела у макар каквој нахереној колиби или некој изгрицканој кућици од медањака, већ је, као што и доликује, живела у јабуци. Њена јабука-кућица висила је високо на моћном јабуковом стаблу, које је расло насред обраслог врта око старе воденице.

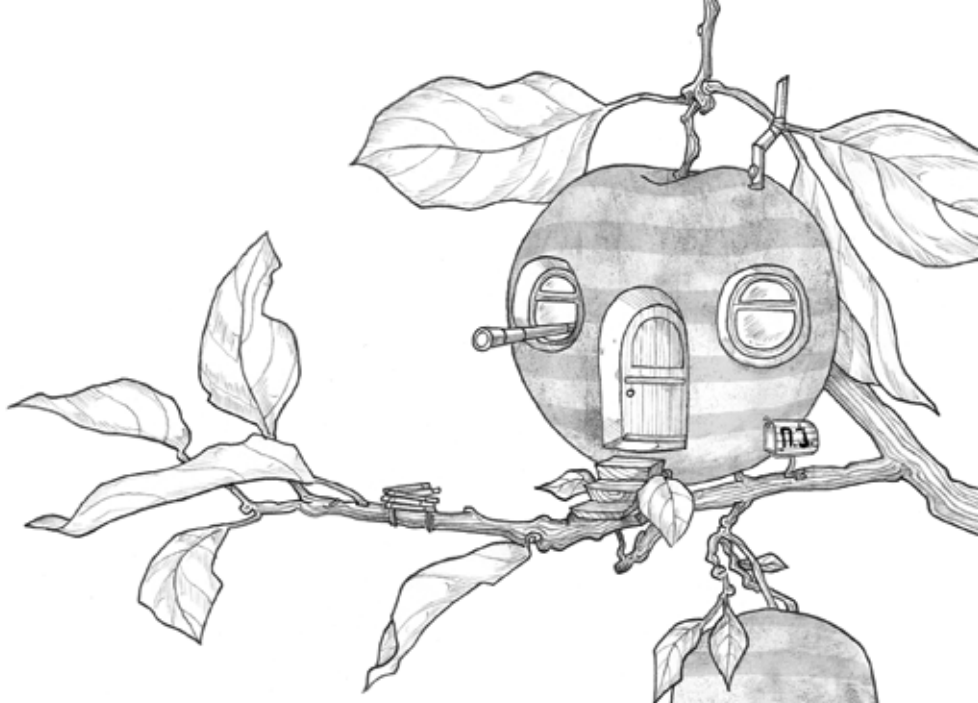
Након што је Петронела својим понашањем отерала последњег воденичара, воденица је утихнула, а воденичарова кућа остала је празна. Петронела више ни са ким није морала да дели врт.

Али сад се ту одједном појавило ових петоро људи. Троје великих и двоје малих.

„Луцијусе!”, нервозно је повикала. „Луцијусе, где си? Никад те нема кад си најпотребнији!”

„Де, де, полако, где гори?” сањиво се довукао јеле-нак у Петронелину одају.

„Не гори”, нестрпљиво је одговорила Петронела. „Али пред воденичаровом кућом стоје људи.”



Луцијус је невољно одгурнуо Јабучицу у страну и погледао кроз прозор.

„Зашто баш кроз овај, зар не можеш да погледаш кроз други?“, гунђала је Петронела и померила се ка следећем прозору. Није сад било време да се расправља са Луцијусом, јер то што се тамо дешавало сигурно није слутило на добро. Упињала се да боље види кроз дурбин.

„Мушкарца у тамном оделу сам већ једном видела“, закључила је. „Кад је Доброслав Млиларић ономад напустио воденицу, њему је дао своје кључеве.“

Човек у оделу је широким покретом отворио улазна



врата воденице и показао осталима да уђу.

„Овим малим људима је хладно”, наставила је Петронела да коментарише.

„То су деца”, рече Луцијус.

„Шта?”, нестрпљиво је погледала јеленка Луцијуса.

„Мали људи су деца”, објаснио је.

„И поред тога им је хладно”, закључила је Петронела.

Обоје деце су подигли рамена до ушију и смрзавали се стојећи на хладном ветру. Упркос томе, жена је одмахивала главом. Није желела да уђе у воденицу.

„Веома разумно, драга”, наставила је Петронела да коментарише. Али онда ју је други мушкарац једностранно повукао за рукав, а деца су доскакутала за њом.

„Изгледа да се ради о породици”, поделио је Луцијус своје утиске.

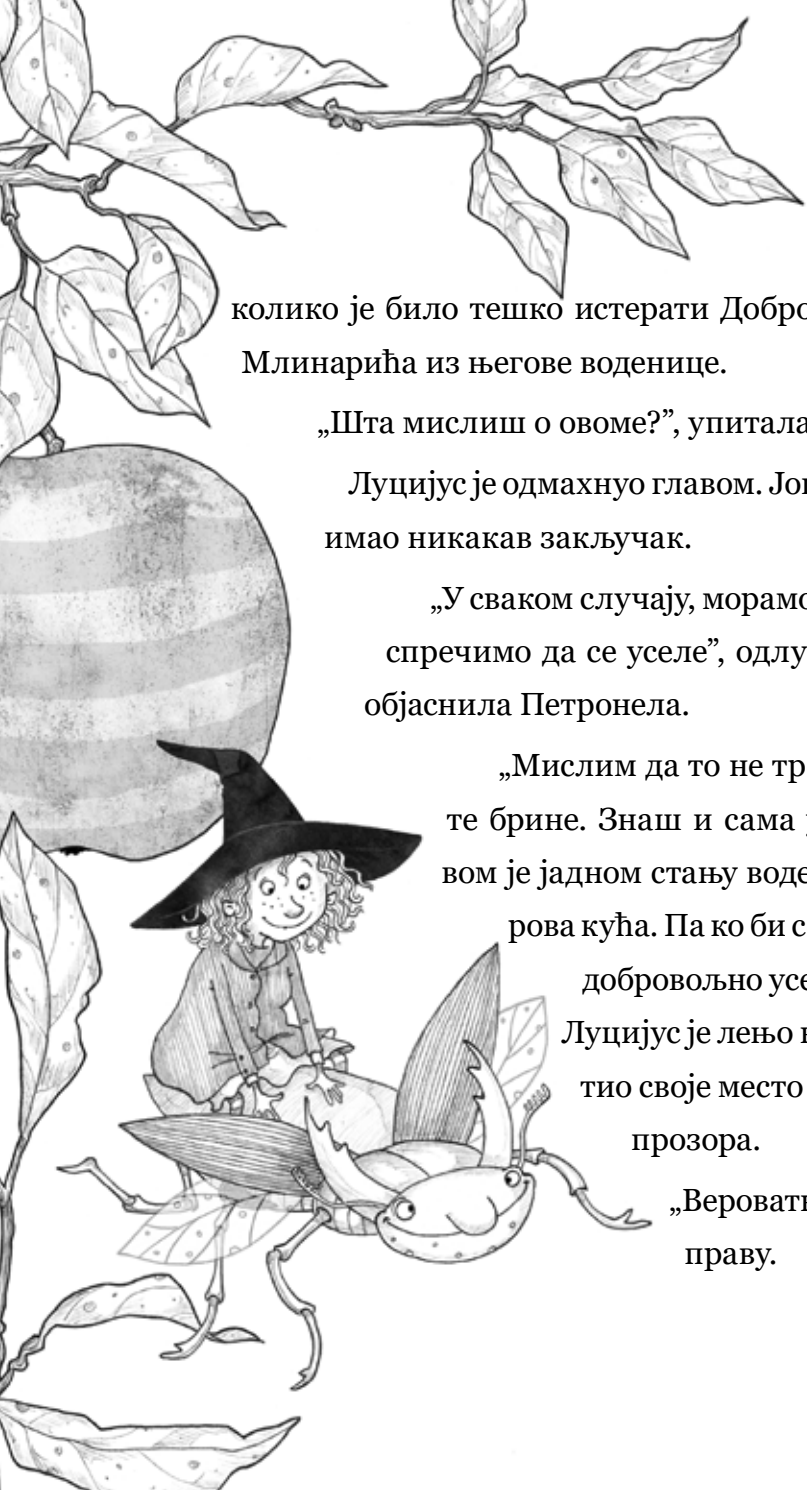
„Не занима ме”, фркнула је Петронела и није скидала поглед са куће.

Два минута касније врата су се нагло отворила и



жена је излетела напоље. Муж и оба детета следили су је журним коракom. Последњи је воденичарову кућу напустио мушкарац у оделу. Пажљиво је закључао и кренуо за породицом.

Док је склањала дурбин, Петронели се на челу појавила бора. Забринула се. Још увек се живо сећала



колико је било тешко истерати Доброслава
Млинарића из његове воденице.

„Шта мислиш о овоме?“, упитала је.

Луцијус је одмахнуо главом. Још није
имао никакав закључак.

„У сваком случају, морамо да их
спречимо да се уселе“, одлучно је
објаснила Петронела.

„Мислим да то не треба да
те брине. Знаш и сама у как-
вом је јадном стању воденича-
рова кућа. Па ко би се тамо

добровољно уселио?“

Луцијус је лењо напус-
тио своје место поред
прозора.

„Вероватно си у
праву.

Ипак треба још једном пажљиво да погледамо кућу. Желим да се уверим да је кров стварно препун рупа, као што памтим. Најбоље је да сад одмах обиђемо воденицу.” Петронела је одлучно устала.

Не чекајући Луцијусов одговор, огрнула је свој зелени огртач, натакла црни чаробњачки шешир преко оба уха и изашла кроз улазна врата. Спретно је скочила на дебелу грану испод кућице. Нестрпљиво је чекала Луцијуса, који није осећао никакву потребу да по оваквом времену излази из куће.

„Хајде већ једном, Луцијусе! Или желиш да ме следећи налет ветра одува са гране?” Гунђајући, јеленак је изашао испред врата и стропоштао се на грану на којој га је Петронела већ чекала.

„Полети, мили мој јеленчићу!”, задовољно је усклинула, након што се удобно сместила на његова леђа.

Луцијус је започео своје баритонско зујање, узео залет и потом се обрушио у дубину. То није било безопасно и Петронела је морала бити изузетно опрезна како не би склизнула са његових леђа. Затим је полетео увис, облетео око крошње дрвета и упутио се ка воденичаровој кућици.

Кров је, нажалост, био у бољем стању него што је то остало Петронели у сећању. Ту и тамо недостајао је понеки цреп што, међутим, није морало да значи и да прокишњава. Мораће добро да се помучи, ако посетиоци буду одлучили да се уселе у стару кућу.



Петронела не би ни у сто живота скрштених руку посматрала како се људи шире у воденици. Људи попут Доброслава Млинарића и његове жене. Људи који желе да посеку стара стабла јабука, само зато да би имали чист поглед на долину. Људи који саде руже без мириса и орезују травњак маказама за ноште. Људи који толико запрашују отровима против инсеката, да ни најмања буба не би могла да преживи. Укратко, људи који своје вртове претварају у лепоту без душе.

Док се Петронела и даље препуштала својим љутитим мислима, Луцијус је окренуо још један круг изнад крова старе воденице.

„Јеси ли довољно видела?“, добацио је.

„Јесам!“, узвикнула је Петронела. „И горе је него што сам мислила. Кров не пропушта. Бојим се да ћу



морати да молим Корнишонка и његове јабучуљке да ми помогну. Хоћеш ли да ме одведеш тамо?” Луцијус је потврдно климнуо главом и кренуо ка дрвету јабуке које је расло са спољне стране у самом дну баште.

Корнишонко је био најстарији јабучуљак. Живео је – другачије се није могло ни очекивати – испод корена моћног дрвета јабуке и био, као и остала бића његове врсте, одговоран за негу дрвећа и бригу о њему. Нико други није тако рано уочавао знаке трулежи корена или пепелнице. Они су били чувари воћака.

А јабука, у чијем корену би се сместио јабучуљак, могла је да се нада дугом животу и одличном здрављу.

Луцијус се у међувремену приземио у подножју јабуке и чистио своје моћне рогове. Петронела је неспретно склизнула са његових леђа и закуцала на мајушна врата, која су била скривена иза моћног корена дрвета. После неког времена врата је отворио мали смеђи човечуљак, који је изгледао попут границе са рукама и ногама.

„Добро вече, Корнишонко”, Петронела је поздравила човечуљка. „Надам се да те не ометам у твом важном послу?”

„Ни најмање”, љубазно је одговорио Корнишонко. „Радујем се што ме посећујеш по оваквом времену. То је идеална атмосфера да разменимо неколико прича страве и ужаса.” Корнишонко је обожавао хорор приче, али само ако после тога није морао да се враћа кући, већ је након посете могао да закључа своја врата. „Сигурно знаш неку баш језиву причу, зар не?”

„Наравно да имам нову језиву причу”, узвратила је Петронела. „Прича коју ћу ти данас испричати језивија је од свих које сам ти до сада причала.”

Корнишонко се удобно завалио у своју столицу.

„Причај”, рекао је узбуђено.

„Данас су у воденици били људи!”, изјавила је Петронела озбиљног израза лица. Потом је ућутала.

„И?”, Корнишонко је био нестрпљив. „Да ли је једног од њих прогутао дух из воденице?”

„Глупости”, одговорила је Петронела. „Дошли су да погледају кућу.”

„И онда?”, Корнишонко се претворио у уво.

„Ништа”, признала је Петронела и сручила се на столицу поред Корнишонка. „После два минута напустили су воденицу, као да их сам ђаво гони.”

„Је л’ то све?” Корнишонко је звучао разочарано.

„Да, то је све!”, изнервирала се Петронела. „Зар не разумеш шта то значи?”

Корнишонко је одмахивао главом.

„Доброслав Млинарић ће изнајмити кућу. Пре или касније тамо ће се поново уселити људи.” Петронела је дубоко уздахнула. „Не смем то да допустим. Ти и твоји јабучуљци морате ми помоћи да их отерамо. Ви најбоље познајете дрвене делове воденичарове куће. Знате како најбрже да иструли, знате шта треба да се уради не би ли се искривили оквири прозора и врата.

Ви најбрже можете постићи да кућа пропадне.”

Корнишонко се почешао по глави. „У праву си, ми то можемо. Али то се противи нашој природи. Ми, јабучуљци, ту смо да лечимо дрво, а не да га у најкраћем времену уништимо. Упркос томе, обећавам ти да можеш рачунати на нас ако буде неопходно. Јер и Корнишонко се добро сећао последњег воденичара. „Пренећу твоју молбу Шаргарепушу, Шпарогину и осталима. Али можда није тако страшно као



што стрепиш”, закључио је Корнишонко.

„Волела бих да си у праву”, рекла је Петронела и устала са столице.

„Шта?!”, Корнишонко је био запрепашћен. „Већ идеш? Стварно? Без иједне мајусне језиве приче?”

Петронела је уздахнула, вратила се и завалила у столицу.

„Онда добро”, рекла је. „Али стварно само једну најкраћу причу.” Корнишонко је климнуо главом у знак одобравања.

„Не знам да ли си је већ чуо”, наставила је Петронела и утишала глас. „Иде овако... У једној тамној, тамној шуми налазила се једна тамна, тамна кућа. У тој тамној, тамној кући била је тамна, тамна просторија. У тамној, тамној просторији стајао је тамни, тамни сто. На тамном, тамном столу била је тамна, тамна књига. На тамној, тамној књизи писало је тамним, тамним словима: НЕ ПЛАШИ СЕ!!!” Последње речи Петронела је громогласно узвикнула, лупнувши притом руком о сто. Корнишонко, који се сав претворио у ухо, скочио је са своје столице од страха.

„Забога, Петронела!”, узвикнуо је хватајући ваздух. „Хоћеш ли да ме убијеш? Замало да добијем ср-

чани удар.”

Петронела се задовољно кикотала. „Је л’ ти доста језивих прича?”

„Довољно за данас”, зловољно је одговорио. „Иако... Одмах ћу својим момцима испричати ову причу. Занима ме да ли ће се и они исто толико уплашити.” Лукав осмех прешао му је преко лица.

Петронела је устала и кренула према вратима. Корнишонко ју је испратио.

„Мислим да правиш од муве слона”, рекао је благонаклоно на одласку. „Људи су, напослетку, побегли. Мало је вероватно да ће се вратити да би се уселили.”

У томе се Корнишонко јако преварио.